

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαν δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τριμήνιος δρ. 12.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξέμηνοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Δεκεμβρίου 1923

Ἔτος 46ον — Ἀριθ. 3

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε μία βοή κι' ὁ Ἑρρίκος, γυρνώντας, εἶδε ἓνα στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα νὰ ξεπροβάλλη μέσ' ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ἐξῆ ψηλοὶ καθαλλάρηδες πήγαιναν ἔμπρὸς κι' ἀκολουθοῦσε μιὰ συνοδεία αἰχμαλώτων μέσα σὲ διπλὴ σειρὰ ἰθαγενῶν με ποικιλόχρωμα μπουρνούζια. Ἦταν ναυτεὶς καὶ στρατιῶτες Γάλλοι, δεμένοι ὁ ἓνας με τὸν ἄλλον.

Ἐνας καθαλλάρης ποὺ φαινόταν ἀρχηγός, σήκωσε τὸ χέρι κι' ὅλη ἡ συνοδεία σταμάτησε ἀντίκρυ στοὺς ναυαγοὺς τῆς «Τύχης».

Κι' ἐκεῖ οἱ ναυαγοὶ ἦταν, ἀπ' τὸ πλήρωμα τῆς «Δάφνης». Ὁ Ἑρρίκος μέτρησε ἑβδομήντα δύο.

Ὁ Ἀλγερινὸς με τὴ μπλὲ στολὴ κατὰ μίλησε με τοὺς Ἀραβὲς ἱππεῖς. Ὑστερα πλησίασε τὸν Δασινὺ καὶ διέταξε νὰ τὸν λύσουν. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ γιὰ τὸν Δε-νεσσὺ, τὸν Καρδινιὰ καὶ τὸν Γκωλδέ. Ὑστερα τοὺς εἶπε, σὲ καθαρὴ γαλλικῇ:

— Ἀν θέλετε τὴ ζωὴ σας, μὴ σὰς περάσει ἀπ' τὸ νοῦ νὰ τὸ σκάσετε. Θὰ τὸ μετανιώσετε ἄσχημα!

Οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ κοιτάχθηκαν κατὰπληκτοί.

Ποῖος νάταν ἄραγε αὐτὸς ὁ ἰθαγενὴς καὶ πῶς εἶχε μάθει τόσο καλὰ τὰ γαλλικά, ὥστε νὰ τοὺς πῇ αὐτὲς τὲς φράσεις, χωρὶς λάθος καὶ χωρὶς κἄν ξενικὴ προφορά;

Ἐκεῖνος χαμογέλασε:

— Παραξενεύεσθε γιατί μιλῶ γαλ-

λικά; εἶπε... Ἐγὼ ὑπηρετήσῃ στὸ στρατό σας... στοὺς Μαμελούκους τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος.

Καὶ προσφέροντας τὲς δύο τελευταῖες λέξεις, ἔφερε τὸ δεξιὸ χέρι στὴν καρδιά, δείχνοντας ἔτσι τὸν ἄπειρο σεβασμὸ ποὺ ἔτρεφε πρὸς τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο.

— Ἀ, καταλαβαίνω! ψιθύρισε ὁ Καρδινιὰς.

— Ναί, εἶπε σιγὰ ὁ Ἀλγερινός. Καὶ θὰ ὑπηρετοῦσῃ ἀκόμη, ἂν δὲν τὸν ἐπιαναν οἱ Ἀγγλοὶ. Ἀλλά... μιλιὰ!

— Τὶ παράδοξη συνάντησι! συλλογίστηκε ὁ Καρδινιὰς. Αὐτὸς τοῦλάχιστο

«Ἐμπῆς μιὰ μακριὰ βελόνα πάνω ἀπ' τὸ γόνατο τοῦ Γκωλδέ...»
(Σελ. 26, στ. γ')

δὲν φαίνεται νὰ διψᾷ γιὰ τὸ αἷμα μας.

Ὁ Λακδάρ-Μπέν-Ἀλῆ, — αὐτὸ ἦταν τὸνομα τοῦ παλιοῦ μαμελούκου, — τοὺς ἄφησε καὶ πλησίασε τοὺς αἰχμαλώτους τῆς «Δάφνης». Ἐβγαλε ἀπ' τὴ γραμμὴ τὸν ὑποπλοίαρχο Μπρυὰ καὶ δύο διό-πους. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς, παιδὶ ἀγένειο ἀκόμα, εἶχ' ἓνα τραῦμα στὸ μέτωπο.

Ὁ Λακδάρ τοὺς ἔβαλε νὰ σταθοῦν μαζὶ με τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς.

Οἱ αἰχμάλωτοι ἄλλαξαν θλίβερά βλέμματα.

Ὑστερα οἱ ἄλλοι αἰχμάλωτοι πέρασαν σὰ θλιθερὴ πομπὴ μπροστά τους, συνοδευόμενοι πάντα ἀπὸ ἰθαγενεῖς. Ἀπὸ πίσω ἐρχόνταν μουλάρια φορτωμένα τοὺς τραγικοὺς πέτσινους σάκκους.

Τράβηξαν δίπλα στὴν ἀκρογιαλιά κι' ἔστριψαν πίσω ἀπὸ κάτι βράχους.

Γιὰ τὴν ἐπιτήρηση τῶν ἀξιωματικῶν εἶχαν μείνει εἴκοσι Καβύλοι.

— Ἐμπρὸς! διέταξε ὁ Λακδάρ-Μπέν-Ἀλῆ.

Ξεκίνησαν.

Περπάτησαν δύο ὥρες, μέσ' ἀπὸ μονοπάτια με ἄγρια χαλίκια κι' ἀπὸ ἄγρια χωράφια γεμάτα σκληροὺς θάμνους. Τέλος, πάνω σὲ μιὰ πλαγιά ποὺ κατέβαινε πρὸς τὴ θάλασσα, φάνηκε ἓνα χωριὸ Καβύλων.

— Ἐκεῖ! εἶπε ὁ Λακδάρ.

Ὁλος ὁ πληθυσμὸς τοῦ χωριοῦ ἔτρεχε ἀπάνω τους, με ἄγριες φωνές. Παιδιὰ γυνά, με μεγάλα βελούδινα μάτια, φώναζαν κουνώντας τὸ μικρὸ λοφίο ἀπὸ μαλλιά, ποὺ εἶχαν καταμεσίς στὸ ξυρισμένο κεφάλι, ἔφτυναν χάμω κι' ἔρριχναν πέτρες στοὺς αἰχμαλώτους.

— Κέλμπ, ἐνὶ κέλμπ! (σκυλιά, παλιόσκυλα), φώναζαν οἱ γυναῖκες.

Μὰ ὁ Λακδάρ καθυσόχασε τὰ γυναικόπαιδα. Ὁδήγησε τοὺς αἰχμαλώτους σ' ἓνα μικρὸ σπιτάκι ἀπὸ πέτρες, κι' ἔταν μπῆκαν μέσα, τοὺς εἶπε:

— Κάνετε ὑπακοή! Ἄν δὲν θελήσετε νὰ τὸ σκάσετε, δὲν θὰ σὰς πειράξῃ κανεὶς. Ἐγὼ σὰς ἀφίνω. Πηγαίνω στ' Ἀλγέρι νὰ πάρω διαταγὲς καὶ θὰ γυρίσω γρήγορα.

— Τὶ θὰ μὰς κάνουν ἐμὰς τώρα; ρώτησε ὁ Δασινὺ.

— Ὁ Θεὸς τὸ ξέρει! ἀπάντησε ὁ Λακδάρ με λυπημένη φωνὴ καὶ βγήκε χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξη.

“Εδωσε διαταγές στους Κιβύλους που είχαν συνοδεύσει ως εδώ τους αιχμαλώτους και ύστερα διευθύνθηκε σε μία κατασκήνωση, που φαινόταν εκεί κοντά. Έχει βρήκε τη δύναμη που διοικούσε, πήρε εν’ όλογο κι’ επί κεφαλής των Αράδων του, ξεκίνησε με καλπασμό προς το Άλγέρι.

Οι αιχμάλωτοι άφησαν στεναγμό γεμάτον ανακούφιση.

“Επ’ τέλους μπορούσαν να μιλήσουν! Ο Δασινύ ήξερε καλά τα έθιμα των Αράδων και δέ θέλησε να κρύψει την αλήθεια απ’ τους συντρόφους του: “Ο θάνατός τους ήταν ζήτημα ώρων και μόνο ένα θαύμα μπορούσε να τους σώσει. “Η πετρα του τουλάχιστο αυτό του είχε μάθει.

— Μπα, πλοίαρχέ μου, είπε ο Έρρικος, εγώ δεν άπελπιζομαι!...

“Ο Άγώνας τους ήταν θαυμαστός... (Σελ. 26, στ. α’.)

Θαύματα; “Όσα θέλετε! “Η ζωή του πατέρα μου είναι σωστή βροχή από θαύματα!... “Όπως νάναι, εγώ τουλάχιστο δε θα καθίσω να μου κόψουν το λαιμό-σάν κότα. Θα πηδήσω πάνω σε κείνον που θα με πλησιάσει και θα τον πνίξω. Τουλάχιστο θα πεθάνω πολέμωντας.

— Να μάς ζήσης, ανθυπολοχαγέ μου! είπε ο Γκωλδέ.

— “Ετσι σκέπτονται τα παληκάρια, είπε ο Δασινύ. “Αλλ’ άς περιμένουμε, κι’ ο Θεός βοηθός!

Κι’ όμως τρεις μέρες πέρασαν έτσι, σε μία φρικτή αναμονή.

“Ο Λακδάρ πουθενά!

Δυο φορές την ημέρα, ένας μαύρος έφερνε στους αιχμαλώτους ψωμί από καλαμπόκι και μία πηττα από ρύζι και κρέας, που αραβικά λέγεται κουσκούς. Γέμιζε το λαγύνη νερό κι’ έφευγε χωρίς να βγάλει μυιά.

Το βράδυ της δεύτερης μέρας, ο δίοπος Ροζέ είχε δυνατό πυρετό απ’ την πληγή πουχε στο μέτωπο. “Ο δυστυ-

χισμένος κοιτόταν κατάχαμα και είχε ρίγη.

Μά κι’ ο Γκωλδέ δεν ύπόφερε λίγο απ’ τη βελονιά που τουχε δώσει ή Άλγερινή. Τουχε κάμει σωστή πληγή, που τον πονούσε και του έμπόδιζε πολύ το βάδισμα.

“Εκαναν τα πάντα για να τους ανακουφίσουν, μά τα φάρμακα έλειπαν. “Ο Δενεσσύ, που ήταν ο αυτοσχέδιος γιατρός, δε μπορούσε να φέρη κανέν’ αποτέλεσμα, και το κακό μεγάλωνε ώρα την ώρα.

Τέλος, την τρίτη μέρα, κλαγγή όπλων ακούστηκε κι’ ή θύρα άνοιξε ξαφνικά.

Μπήκε ένας Τοϋρκος, με στολή γεμάτη σειρήνια, και διάβασε στους φυλακισμένους μία διαταγή, που εκείνοι δεν την κατάλαβαν παρά μόνο απ’ τη χειρονομία του: “Θάφευγαν!

“Εν’ άπόσπασμα ίππικού τους περίμενε. Μά Λακδάρ πουθενά. Ξεκίνησαν άμιλητοι, ανάμεσα στους Άραβες. Μά σε λίγην ώρα, ο Γκωλδέ δε μπορούσε να σταθί στα πόδια του. “Ο Ροζέ σερνόταν σιγά-

σιγά, ακουμπώντας στον Καρδινιάκ και τον Δενεσσύ, που τον κρατούσαν απ’ το μπράτσο. Κι’ ο δυνατός ήλιος μεγάλωνε τον πόνο και τον πυρετό του.

“Ο Έρρικος προσπάθησε να πηδύ λόγια για να μαλαξή τον άρχηγό της συνοδείας. Μά εκείνος τοϋρριξε μιάν άγρια ματιά και τοϋκάμε μιάν άπειλητική χειρονομία.

“Ο Καρδινιάκ έσφιξε τις γραθιές, τα μάτια του άστραψαν και στάθηκε άντίκρου στον ίθαγενή.

— Φρόνιμα! τοϋπε σιγά ο Δασινύ.

“Ο Έρρικος γαλήνεψε. Λίγα βήματα πιο πέρα έπεσε ο Ροζέ. Σχεδόν μαζί του έπεσε κι’ ο Γκωλδέ, βλαστημώντας:

— Στο διάβολο, άγριάνθρωποι! “Θά προτιμούσα το γιαταγάνι σας!

“Ο Καβύλος δεν άργούσε. Τό σπαθί του είχε ύψωθί κιόλας γυμνό στον άέρα. Μά ο Έρρικος ρίχτηκε μπρός στον υπάξιωματικό του και το γιαταγάνι δεν έπεσε.

“Ο άρχηγός έδωσε μία διαταγή και δυο Άραβες πέξεψαν, έπιασαν τους δυο Γάλλους, τους έστησαν όρθιους, τους έδεσαν τα δυο χέρια στην άκρη της σέλλας κι’ ύστερ’ άνέβηκαν πάλι στ’ άλογά τους.

Τάλογά ξεκίνησαν κι’ οι ίππεις έσπρωχναν τους τραυματισμένους με τα γόνατα και τους άνάγκαζαν έτσι ν’ άκολουθούν.

Τήν ώρα που έφευγε ο ήλιος,

άντικρυσαν την περίφημη πρωτεύουσα των Νταήδων. Μά εϋθύς ένα πυκνό δάσος τους έκρυψε τη θέα.

“Η συνοδεία διευθυνόταν σε κάτι τετράγωνα κτίρια με κάτασπρες ταράτσες, με στενά παραθυράκια και τουφεκήθρες. Στην κορφή ενός πύργου κυμάτιζε ή κόκκινη σημαία των Νταήδων της Άλγερίας: “Ήταν ο Κασμπάς, το παλάτι του Χουσεΐν.

(Άκολουθεί)

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

“Όπως οι άγγελιοι του Φρά Άντζέλικο, το πρόσωπό του άνάδινε μιάν εξαίσια λάμψη. Καθισμένο στα γόνατα της μητέρας του, έδλεπεν έξω απ’ το παράθυρο, προς στον κήπο, την κρεβατίνα της κληματαριάς με τους κόκκινους γινομένους καρπούς και το λευκό παρθενικό άγιόκλημα, που εϋδίαζε άπλωμένο στην καγγελόπορτα όκνηρά. Τό άπομειήμερο ήταν γεμάτο από μιά χρυσή, διάφανη άχνη φωτός. Στην άτμόσφαιρα δεν ύπήρχε οϋτ’ ένα σύγνεφο, οϋτε μιά έλαφρότατη ύπόνοι αϋρας. Μονάχα τα χελιδόνια με τη φαλλιδωτή τους οϋρά περνούσαν γοργά βιαστικά, μπρός από τ’ άνοιχτό παράθυρο κι’ επάνω από την κληματαριά κι’ έφευγαν πέρ’ από την καγγελόπορτα που εϋδίαζε το άνθισμένο, το μεθυμένο από την ίδια τη γοητεία το άγιόκλημα. Και το χαρούμενο παιδί με το εξαίσια φωτεινό προσωπάκι όνειροπολούσε...

Τό στόμα του ήταν μισανοιγμένο και τα γαλήνια γλαυκότερα μάτια του πρόδιναν μιάν έπίσημη και βαθιά συλλογή. Στο καθαρό τους, διάφανο βάθος μάντευε κανείς την άπεραντοσύνη ενός μακρινού ταξιδιού, πάνου στ’ άσπρο φτερά της φαντασίας, πιο πέρ’ από το γαλανό βουνά, πιο πέρ’ από την όρατή στεφάνη του όρλίζοντος. Τό παιδί με τ’ α γαλήνια, γλαυκότερα μάτια, βρισκόταν σε μιά χώρα μακρινή, άφου πέρα σεν επάνω στα φτερά μιάς πεταλούδας σάν άλαφρός, εϋφραντικός άγέρας τ’ ό βουνά και τα δάση, άφου ταξίδεψε στην άπέραντη θάλασσα μέσα σ’ ένα εϋθραυ στο φύλλο βυσσινιού τριαντάφυλλου. Με στολή ίππασίας κι’ έν’ άλαφρό μαστίγιον στο χέρι, μέσα σ’ ένα υπάκουο κι’ άφωνο πλήθος από θαλαμηπόλους και πιστικούς, έτοιμαζόταν ν’ άνεβεσ’ ένα άλογο λευκότερο κι’ από το χιόνι που άπλώνεται σάν άφρισμένο κύμα στις κορφές που άνθίζουν τα μυστικά έντελδαίς. Μπροστά του άνοιγότανε μιά πολύμορφη έκταση: με άπέραντα, καρπωμένα χωράφια, καλοχτισμένα ύποστατικά, πύργους από γκρίζα πέτρα που καθόντανε σάν καλογερίκες κουκούλες επάνω στις μεγαλόπρεπες επάλξεις

διπλών και τρίδιπλων τειχών, ρόδινους κήπους άνθισμένους, γεμάτους φλόαρα συντριβάνια κι’ άγάλματα από πολύχρωμα, λαμπρότατα μάρμαρα, άπόκρημνες χαράδρες, όπου άπάνθρωποι ληστές παραφύλαγαν περιμένοντας μιάν εϋκολη λεία. Τό παιδί με τα γαλήνια, γλαυκότερα μάτια, άνεβασμένο στο περήφανο άλογό του, θά πήγαινε να ξελοθρέψει τους κακούς, τους άδικους αϋτούς άνθρώπους. Κατόπι θά γύριζε πάλι στη χώρα του, γιατί όλη αϋτή ή έκταση που άνοιγότανε μπροστά στα μάτια του, ήταν δική του: μπορούσε να την κάνει ό,τι θέλει, τη διοικούσε σάν άπόλυτος κύριος, που έννοούσε να είναι πάντα σεβαστά τα κυριαρχικά του δικαιώματα. Λαδς άπειρος θά περίμενε με άσυγκράτητην άνυπομονήσια το γυρισμό του, για να το έπευφημήσει, για να το εϋχηθί από τα βάθη της άπλοϊκής του καρδιάς την πραγματοποίηση και της πιο τολμηρής του έπιθυμίας.

Τό παιδί με τα γαλήνια, γλαυκότερα μάτια, σάν εϋχαριστημένο από τη φευγαλέα αϋτή νίκη του, γέρνει άπαλά το κεφάλι και κοιμάται στην άγκαλιά της μητέρας του. “Εξω από τ’ άνοιχτό παράθυρο, τα χελιδόνια περνούν βιαστικά με τη σπαθωτή τους οϋρά και τ’ άγιόκλημα σκορπίζει την γλυκύτατην εϋωδιά του. Κι’ είναι τόσο ήσυχα όλα και τόσο σιωπηλά, σ’ ένα μόν ύπάρχει τίποτε άλλο σ’ όλη την πλάση παρά ένα πέταλο κίτρινου ρόδου, που γλυστράει άθόρυβα σε μιά κλωστή δροσιμένου τρεχάμενου νερού.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑ

(Κατά το Γαλλικό)

Στο χωριό με τ’ άσπρα σπίτια ήρθ’ ή χειμωνιά. Μαζεϋτήκαν τα σουρωγιάτια και ζητούν ζεστή γωνιά. “Εξω απ’ τοϋ χωριού τα σπίτια ήρθ’ ή χειμωνιά.

Τα κλαριά δεν έχουν φύλλα, σπόρος πουθενά, μες στο τζάκι άνάψαν ξύλα κι’ έξω το πούλι πεινῶ. Τα κλαριά γυμνά από φύλλα, σπόρος πουθενά.

Τό καλό παιδί θ’ άνοίξει τότε, τί χαρά! και τα ψίχουλα θά ρίξει στα πουλάκια τα μικρά. Τό θολό τζάμι θ’ άνοίξει τότε, τί χαρά!

Μιά και δυο θά φτερουγίσουν μέσα στην αϋλή, την κοιλιά τους να γεμίσουν πούταν άδεια ώρα πολλή, και γι’ άλλου θά ξεκινήσουν! — Όρα τους καλή!

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Γ’.

Τό χιόνι, τάλογο και το καμπαναριό.

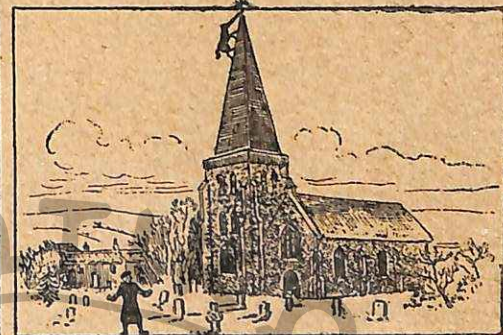
“Υστερ’ από το πρώτο ταξίδι στην Κεϋλάνη, ο βαρώνος Μυγχαούζεν έκαμε κι’ άλλα πολλά. “Ενα χειμώνα βρισκόταν, λείι, στη Ρώμη. Κι’ από κεί τοϋ ήρθε άξαφνα ή ιδέα νάφήση τη ζέση του, το χουζούρι του, και να πάη στην ψυχρή και παγωμένη Ρωσία. Γιατί ταξίδευε πάντα με άλογο, που το προτιμούσε από άμάξι, — εκείνο τον καιρό σιδηρόδρομοι δεν ύπήρχαν, — και σκέφτηκε πως το χειμώνα ίσα-ίσα με τα χιόνια και με τους πάγους, το άλογό του θά μπορούσε να τρέχη καλύτερα στις ρωσικές έξοχες, όπου οι δρόμοι, το καλοκαίρι, καθώς έλεγαν όλοι οι ταξιδιώτες, ήταν σ’ έλεινή κατάσταση...

Ξεκίνησε λοιπόν καβάλλα, έφτασε στα ρωσικά σύνορα και προχώρησε στο έσωτερικό. Οι δρόμοι, στρωμένοι με χιόνι σκληρό, ήταν σ’ ά γυαλί και τάλογό του έτρεχε, πετούσε σάν φτερωτό. “Αλλά ξερημιά μεγάλη. Μιά δόλκερη μέρα περπάτησε χωρίς νάπανήση κανένα χωριό. Και νυχτώθηκε σ’ ένα ξερημο και χιονοσκεπαστο κάμπο...

“Αλλ’ άς τον αφήσουμε τώρα να μάς τα πη καλύτερα ο ίδιος:

— Κουρασμένος, λείι ο Μυγχαούζεν, πέξεψα κι’ έδεσα τάλογό μου σ’ ένα χονδρό μυτερό ξύλο, που είχε από πάνω κι’ ένα πράγμα σιδερένιο. Δεν εξέτασα καλά τί ήταν, οϋτε έβλεπα κιάλα στα σκοτεινά. Τό πράγμα όμως μου φάνηκε αρκετά στερεό κι’ έπειτα ήταν το μόνο που εξέίχε μέσ’ απ’ το χιόνι κι’ όπου μπορούσα να δένω τάλογό μου. “Επειτα ξαπλώθηκα κι’ εγώ κεί-χάμω στο χιόνι και κοιμήθηκα τόσο καλά και τόσο πολύ, ώστε όταν εξύπνησα, ήταν πιά μέσα μεσημέρι.

Φαντασθήτε όμως την έκπληξή μου, όταν είδα πως βρισκόμουν, όχι πιά σ’ ένα χιονισμένο κάμπο, αλλά στο Κοιμητήρι ενός χωριού, ξαπλωμένος ανάμεσα σε τάφους, κοντά στην εκκλησιά!.. Τό άλογό μου δεν τ’ όβλεπα πιά: το άκουγα

όμως να χρεμετίξη λυπητερά, από πάνω μου. Σηκώνω τα μάτια και τί να ιδώ; Τό άλογό μου κρεμασμένο από το χαλινάρι στον άνεμοδείκτη τοϋ καμπαναριού!

Τότε κατάλαβα: “Αποβραδύς, το χωριό όλο είχε σκεπαστή από το χιόνι κι’ εκείνο το ξύλινο και σιδερένιο πράγμα, που δεν το είχα ιδή καλά, ήταν ή κορφή τοϋ καμπαναριού που είχε μείνει απέξω. “Αλλά τη νύχτα άλλαξε ο καιρός, το χιόνι άρχισε να λιώνη και, καθώς χαμήλωνε σιγά-σιγά, χαμήλωνα κι’ εγώ μαζί του, κατέβαινα κοιμισμένος, κατέβαινα, ως που έφτασα εκεί όπου ξύπνησα. Τό άλογό μου όμως, δεμένο, δεν μπορούσε να κατεβή κι’ αϋτό και, άμα έλειψε από κάτω του το χιόνι, κρεμάστηκε το κακόμοιρο και τ’ όβλεπα τώρα να παραδέρνει εκεί ψηλά και να μου φωνάζει.

Δεν χάνω καιρό, βγάζω το πιστόλι μου, σημαδεύω καλά και με μιά πιστολιά, σπαζώ το χαλινάρι που το κρατούσε δεμένο. Τό άλογο έπεσε με τα τέσσερα στα μαλακά, χωρίς να πάθι τίποτα. Τάφησα να βοσκήση λίγο στο γρασίδι τοϋ Κοιμητηριού, έπειτα καβαλλίκεψα κι’ εξακολούθησα το ταξίδι μου.

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΘΡΥΨΑΔΑ

Πολλά που άποδίδονται στον οϋρανό, βρίσκονται πολύ χαμηλότερα: άπόδειξις ότι μάς βρέχουν τα κεραμίδια περισσότερο από τα σύννεφα.

***

Κάθε δύναμις έχει στοιχεία άναιδείας, που οι έπίσημοι τ’ άναθέτουν στον κλητήρα της πόρτας των.

Στον άποκλεισμό, (τότε που κοντέψαμε να πεθάνουμε της πείνας), ένας ξεχασμένος δροκος ξαναγύρισε: «μά το ψωμί» και μιά λέξη έχασε την ύβριστική της σημασία: «ψωμοζήτης».

***

Τό Βιβλίο της Ζωής μερικών άνθρώπων έχει περισσότερες παρενθέσεις παρά έλεύθερο κείμενο.

Δ. Γρ. Κ.

